

Ärakiri kiriklikus ajalehes Monatlichen Anzeigen 1919. a 3. nr ilmunud kirjutisest Max Reinhold Krauselt lõpetab Simuna koguduse kroonika.

Ühishaud Rakvere lähedal avati; seda pidid tegema vangistatud punased, et nad näeksid oma jubedusi ja mõistaksid, missuguste koledustega olid nad hakkama saanud. Ma tulin hommikul Rakverre. Matusekellad helisesid hommikust õhtuni. Üks matuserong teise järel käis kirikust läbi. Läksin pastoraati, seal lebas avatud sargas teine vaimulikust seisusest märter, Walther Paucker. Ta ei olnud lahkunud Rakverest, ehkki teda hoiatati, vahetas ainult elukohta. Aga sealt kutsuti ta pastoraati, kus punased olid rüüstamas ja lõhkumas. Hoolimata sellest, et teda paluti mitte minna, läks ta siiski sinna. Ja seal võeti ta kohe kinni ning ta veetis seejärel nädalaid vanglas, kus ta rahustas kaasvange ja saatusekaaslasi oma rahuliku ja kindla, Jumala Sõna usaldava isiksusega, trööstis ja kaitses neid. Üks kaasvange jutustas, kuidas ta olevat igale juurdetulnud saatusekaaslasele käe andnud ja temaga isiklikku tutvust teinud. Tema ise elas lootuses, et kõik võib veel hästi lõppeda.

6. jaanuari hommikul täitus vangla relvastatud meestega, hõigati välja nimesid, nende hulgas ka Pauckeri nimi. Kaua seisid Paucker ja dr Luig teineteise embuses, siis läks neist esimene. Teekond viis mööda Pikka tänavat. Nad jõudsid hukkamispaigale, avatud haud vaatas neile vastu, neil tuli lahti riietuda. Järsku jäävad aga kõik kuulutama, kellegi tugev hääl loeb palvet. See on Paucker, ta palub oma kaaslaste hingede eest, ta palub oma sugulaste eest ja palub oma vaenlaste eest ning siis hakkab ta laulma *Las ma läen...* Teised laulavad kaasa. *Las ma läen / las ma läen / sinna, kus ma Jeesust näen. / Seda üksi taga nõuan, / et ta palge ette jõuan, / igavesti sinna jään.* Algab teine salm ja koor ühineb temaga jälle. *Valgusta, valgusta, / päike, pilved kaota sa!* Surmamõistetud laulavad, kuni teise salmi keskel raksatavad püssipaugud ja laul katkeb. Nii suri hingekarjane, jäädes ka surres truuks oma pühale ametile, trööstides ja aidates, palvetades ja lauldes viimse hingetõmbeni.

Me kandsime ta jumalakotta, me hüüdsime talle järele tänusõnu. Seal seisis hallipäine isa ja tema kõrval ema. Nad olid kaotanud poja, kelletaolist pole olnud ühelgi vanemal. Nagu keegi ütles: *Parima poja, keda ma eales näinud olen.* Nad pidid ära saatma poja, kes Simunasse pastoriks kutsutuna, oleks jätkanud Pauckeritest hingekarjaste enam kui sada aastat kestnud tööd Simuna kihelkonnas.

Simuna kiriku võõrmündrid tulid oma pastori sargale järele. Üks neist tähendas: *Me kutsusime endile elava õpetaja, surnuna tuleb ta oma jumalakotta. Vaadake, mis nad on teinud!* Me järgnesime neile kuni linna piirini ja jätsime siis hüvasti, põlvitasime lumisele teele maha ja jätsime surnuga jumalaga, siis kadus lihtne regi oma sünge koormaga õhtuhämarusse ja me läksime tagasi otsekui tardunud linna.

Nädalatepikkune surmahirm oli lõppenud mõrvajubedustega, pääsemise üle ei saanud veel keegi rõõmustada; kõik oli veel segane, elu ja surm olid teineteisele veel liiga lähedal. Läksime tagasi ja mõtlesime armsale väärt mehele kelle olime ära saatnud: Eestimaa kirik ei unusta sind, kes sa võibolla olid viimane oma nime kandja. Ustavuse, mida meie, kõrvalseisjad, sinus nii kõrgelt hindasime, hoidsid sa Jumalale, kelle halastusest tunnistamise olid sa võtnud oma elu ülesandeks, sellest sai sinu ülesanne surreski. Ka selle märtri puhul saab tõeks Issanda Sõna, mis ütleb: *Igaüht nüüd, kes mind tunnistab inimeste ees, teda tunnistan ka mina oma Isa ees, kes on taevas.*